

Školitelský posudek diplomové práce Ireny Pulicarové

„Postava svatého Václava v českém dramatu 19. a 20. století“

Téma, které si diplomantka sama zvolila, by se dalo zpracovat dvěma způsoby, jednoduchým a složitým. Jednoduchý by spočíval v chronologické probírce jednotlivých svatováclavských dramát a jejich zhodnocení. Diplomantka zvolila cestu složitou, která je značně pracnější, avšak v plném souladu s charakterem historicko-legendární látky. Šla tak říkajíc ke kořenům a věnovala nejdříve pozornost starým legendárním textům, z nichž novodobí autoři čerpali inspiraci a motivický materiál. Další vrstvu výzkumu a výkladu tvoří tzv. svatováclavská idea, to jest způsob, jak postava sv. Václava a její poselství fungovalo a funguje v proměnách času. Od 19. stol. se tato „idea“ stává otázkou a problémem, což se markantně odráží v novější svatováclavské dramatice.

Teprve z těchto východisek a na těchto základech mohla diplomantka dospět k vlastnímu jádru práce, spočívajícím v podrobném výkladu jednotlivých dramát, jichž je sv. Václav dramatickým hrdinou nebo v nichž sehraává významnou roli. Podrobně srovnává, jak ten který autor zachází s legendárním materiálem, co z něho vybírá, jak jej interpretuje, případně deformuje, přičemž má stále na zřeteli aktuální zaměření takového počínání, tedy tendence, jež jednotliví autoři v dobových souvislostech sledují.

Je jasné, že takový komplexní přístup kladl značné nároky na metodu výzkumu a kompozici výkladu, nutil kombinovat chronologický postup s tematickým zřetelem a spět k zobecňujícím závěrům teprve po vyčerpávajících popisech konkrétních řešení. Jistou nepřehlednost čtvrté kapitoly „Kniže Václav jako dramatická osoba“ mělo vyvážit závěrečné shrnutí a zhodnocení. Diplomantka zvolila koncepci své práce zcela samostatně. Školitel nemohl vzhledem k rozsáhlosti látky sledovat její postup krok za krokem, musel se převážně omezit na metodické a stylistické připomínky. Doporučil též přibrat do zorného úhlu i poněkud pamfletické pojetí sv. Václava ve veršovaném opusu Milana Jariše, typické pro socrealistické deformace z období tzv. kultu osobnosti.

Domnívám se, že autorka zvládla svůj nesnadný úkol s mimořádnou pilí, dobře se zorientovala v nepřehledné materii a nesnažila se řešit neřešitelné – místo apodiktických soudů předešlela svůj předmět v celé jeho složitosti, protože v historických souvislostech a v závislostech na světonázorových postojích jednotlivých tvůrců. Doporučuji proto, aby diplomová práce Ireny Pulicarové byla připuštěna k obhajobě a navrhuji klasifikaci

Praha, 19. ledna 2006

doc. Zdeněk Hořínek

